

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 591/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ondrejom Nagyom, Ružová dolina 10, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Nové mesto nad Váhom č. k. 12 C 702/99-101 z 10. júla 2001, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ondrejom Nagyom, Ružová dolina 10, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Nové mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 C 702/99-101 z 10. júla 2001 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ bol v postavení odporcu účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 12 C 702/99 v právnej veci maloletej navrhovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej opatrovníkom Okresným úradom Nové Mesto nad Váhom, za účasti vedľajšieho účastníka (matky maloletej) o určenie otcovstva. Napadnutý rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 11. augusta 2001.

Namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ odôvodňuje takto:

«V tomto súdnom konaní (v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 702/99, pozn.) bol ako zásadný a rozhodujúci dôkaz pre posúdenie a rozhodnutie vo veci použitý znalecký posudok zo dňa 15. 06. 2000 vypracovaný súdnym znalcom [REDAKOVANÉ].

Sťažovateľ v tomto konaní podal 26. 01. 1998 námietky proti osobe znalca z dôvodu, že znalec je príbuzný vedľajšej účastníčke na strane maloletej, matky maloletej.

Vedľajšia účastníčka však túto skutočnosť poprela a tiež ju poprel znalec, [REDAKOVANÉ] do zápisnice na Okresnom súde v Trenčíne dňa 17. 02. 2000.

Na základe týchto tvrdení Okresný súd v Novom Meste nad Váhom vydal dňa 5. 5. 2000 uznesenie v ktorom rozhodol, že [REDAKOVANÉ] nie je vylúčený ako znalec v tejto veci. Z dôvodu, že podľa § 14 ods. 1 O. s. p., by bol znalec vylúčený len so zreteľom na jeho pomer k veci, účastníkom konania alebo ich právnym zástupcom, čo súd nemal za preukázané.

Tým, že som nevedel preukázať ich príbuzenský vzťah, súd túto záležitosť ďalej neskúmal a znalca z vypracovania znaleckého posudku nevytlúčil.

V inom súdnom konaní na Okresnom súde v Novom Meste nad Váhom, č. k. 10 C/207/2015 vedľajšia účastníčka v konaní potvrdila, že „pán [REDAKOVANÉ] (pozn. súdny znalec [REDAKOVANÉ]) je jej druhý bratranec,“ čo je uvedené v rozsudku z 13. 04. 2017 v bode 4. na strane 2.. To, že ide o príbuzenský vzťah, potvrdil aj strýko vedľajšej účastníčky, pán [REDAKOVANÉ] v čestnom prehlásení z 26. 07. 2016.

Otec vedľajšej účastníčky a matka [REDAKOVANÉ] boli súrodenci.

Táto skutočnosť zakladala podľa vtedy platného § 14 ods. 1 O. s. p. v spojitosti s § 17 O. s. p. dôvod vylúčenia súdneho znalca z dôvodu, že možno pochybovať o jeho nezaujatosti.

Tým, že v súdnom konaní č. k. 12 C 702/99 vykonal znalecky posudok znalec, [REDAKOVANÉ], ktorý mal byť z tohto právneho úkonu vylúčený, boli moje základné práva na spravodlivý súdny proces súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené a rozsudok v tomto konaní zo dňa 10. 07. 2001, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. 08. 2001 je nezákonný.

Nezákonnosťou rozhodnutia mi tento spôsobil majetkovú ujmu tým, že som musel platiť a doteraz, platím navrhovateľke výživné, musel som tiež platiť trovy súdnych konaní. Do dnešného dňa som zaplatil 9.250,14 €, čo požadujem, aby mi Ústavný súd priznal ako primerané finančné zadosťučinenie.

Tiež chcem uviesť, že niet iného súdu, ktorý by chránil moje základné právo a že nemôžem uplatniť opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mi zákon na ochranu mojich základných práv poskytuje a na ktorých použitie som oprávnený podľa osobitných predpisov.»

Na základe citovanej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dohovoru porušené boli. Rozsudok Okresného súdu Nové Mesto na Váhom, č. k. 12 C 702/99-101 z 10. 07. 2001, o určenie otcovstva, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. 08. 2001 ústavný súd zrušuje a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné vo výške 9.250,14 €.

Žiadam tiež, aby mi Ústavný súd priznal náhradu trov konania v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi platenie a náhradu trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2

zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Napadnutý rozsudok nadobudol právoplatnosť 11. augusta 2001 (ako uvádza sám sťažovateľ, pozn.), pričom sťažnosť bola ústavnému súdu doručená až 11. októbra 2018, t. j. zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene. Na tomto závere by nič nezmenila ani skutočnosť, ak by ústavný súd interpretoval § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde liberálne a počítal by plynutie dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti odo dňa, keď sa sťažovateľ o svojej kľúčovej námietke (príbuzenský vzťah medzi ustanoveným znalcom a matkou maloletej, pozn.) proti napadnutému rozsudku dozvedel. Z príslušnej časti sťažnosti (citovanej v časti I tohto uznesenia) totiž vyplýva, že sťažovateľ sa o tejto skutočnosti dozvedel z rozsudku okresného súdu sp. zn. 10 C 207/2015 z 13. apríla 2017 (sťažovateľ bol účastníkom tohto konania v postavení navrhovateľa, pozn.), keďže tento rozsudok bol vydaný takmer 16 mesiacov pred dňom podania sťažnosti ústavnému súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018